

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VII./2016
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 436/2015
populárny názov	Nespárovanie platby súdneho poplatku za návrh
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak všeobecné sudy, v rámci odôvodnenia rozhodnutia o zastavení konania pre nezaplatenia súdneho poplatku za návrh, neozrejmiť, na základe akej právnej úpravy a akou aplikáciou vzťahujúcej sa právnej úpravy dospeli k záveru, že nepriradenie (nespárovanie) platby sťažovateľa (zjavne došlej na účet označený v platobnom predpise) Slovenskou poštou, a. s., je dostačujúce pre záver o nezaplatení súdneho poplatku za návrh v zmysle zákona o súdnych poplatkoch, treba považovať ich rozhodnutia za nepreskúmateľné.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ ako žalobca 10. apríla 2015 doručil okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal proti žalovanému zaplattenia sumy 5 000 € z titulu odplaty za prevod obchodného podielu v obchodnej spoločnosti v roku 2012. Okresný súd výzvou zo 14. apríla 2015 vyzval sťažovateľa na zaplattenie súdneho poplatku za podanú žalobu v sume 300 €. Okresný súd uznesením z 18. mája 2015 zastavil konanie o žalobe sťažovateľa z dôvodu nezaplattenia súdneho poplatku. Sťažovateľ v zákonnej lehote 5. júna 2015 podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2015, v ktorom namietal, že zastavenie konania nie je dôvodné, keďže súdny poplatok ním bol zaplattený prevodom na účet označený okresným súdom. K odvolaniu pripojil sťažovateľ výpis z jeho účtu v zahraničnej banke – Unicredit Bank Austria AG o realizácii prevodu súdneho poplatku na účet označený okresným súdom, podľa ktorého prostriedky v sume 300 € z jeho účtu boli odpísané 4. mája 2015. Slovenská pošta, a. s., 15. júna 2015 okresnému súdu oznámila, že «odosielateľ (poplatník) použil nesprávne pole pre zadanie variabilného symbolu, uvedená platba nebola napárovaná a bude vrátená poplatníkovi naspäť. Krajský súd napadnutým uznesením z 20. júla 2015 potvrdil odvolaním sťažovateľa napadnuté uznesenie okresného súdu z 18. mája 2015 o zastavení súdneho konania pre nezaplattenie súdneho poplatku. Z následných dožiadaní okresného súdu a oznámení Slovenskej pošty, a. s., vyplýva, že platba súdneho poplatku prevedená z účtu sťažovateľa 4. mája 2015 bola pripísaná na účet uvedený v platobnom predpise 7. mája 2015 a sťažovateľovi bola Slovenskou poštou, a. s., vrátená 3. júla 2015. Sťažovateľ opätovne poukázal súdny poplatok na účet uvedený v platobnom predpise, ktorý bol tzv. spárovaný 15. júla 2015, a tento poplatok bol vrátený na základe uznesenia okresného súdu z 23. septembra 2015 o vrátení súdneho poplatku z dôvodu, že súdne konanie bolo právoplatne zastavené a súdny poplatok bol

	zaplatený po uplynutí odvolacej lehoty proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2015.
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ústavný súd preskúmal namietané uznesenie krajského súdu z 20. júla 2015, ako aj jemu predchádzajúce uznesenie okresného súdu z 18. mája 2015 a vzťahujúci sa súdny spis vyžiadaný z okresného súdu, z ktorých zistil, že platba súdneho poplatku bola 7. mája 2015, t. j. pred vydaním uznesenia okresného súdu z 18. mája 2015 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku pripísaná na účet uvedený v platobnom predpise. Okresný súd, ako aj krajský súd o prijatí tejto platby súdneho poplatku získali vedomosť ešte pred rozhodovaním krajského súdu (20. júla 2015) o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2015. Za daného stavu krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu o zastavení konania odôvodňoval tým, že „Keďže z podania Slovenskej pošty vyplýva, že doposiaľ súdny poplatok prevedený z účtu navrhovateľa nebol spárovaný, teda nie je súdu zaplatený.“.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že z posudzovaného uznesenia krajského súdu (ani z uznesenia okresného súdu) nie je zrejmé na základe akej právnej úpravy a akou aplikáciou vzťahujúcej sa právnej úpravy dospeli k záveru, že nepriradenie (nespárovanie) platby sťažovateľa (zjavne došlej na účet označený v platobnom predpise) Slovenskou poštou, a. s., je dostačujúce pre záver o nezaplatení súdneho poplatku za návrh v zmysle zákona o súdnych poplatkoch. Absenciou akéhokoľvek relevantného a dostačujúceho odôvodnenia v uznesení krajského súdu i v uznesení okresného súdu sú tieto uznesenia nepreskúmateľné a sama osebe tiež zakladá porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre porušené bolo.</u> <u>Uznesenie Krajského súdu v Nitre zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04
súvisiace právne predpisy	zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	poplatok-súdny

spisová značka	I. ÚS 77/2016
populárny názov	Lehota na podanie dovolania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak dovolací súd preštudovaním obsahu predloženého súdneho spisu neoveril, či bolo elektronicky podané dovolanie skutočne podané v rámci zákonnej lehoty a následne v lehote 3 dní písomne doplnené, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľku prístupu k súdu. To, že sťažovateľke bola odopretá možnosť, aby dovolací súd preskúmal ňou podané dovolanie, treba považovať za pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné.

skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka podala na okresnom súde dovolanie elektronickou poštou dňa 12. augusta 2014 o 23,29 hod, následne bolo dovolanie doručené súdu aj poštovou zásielkou odoslanou 15.8.2014. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 27. 7. 2015 dovolanie sťažovateľky odmietol, s odôvodnením, že koniec lehoty na podanie dovolania pripadol na 12. august 2014, ktorý bol pracovným dňom a lehota na podanie dovolania uplynula polnocou dňa 12. 8. 2014. Dovolanie však bolo podané poštou až 15. augusta 2014, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej jednomsačnej lehoty.
z odôvodnenia	<p>V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd považuje za vhodné poukázať na právne názory samotného najvyššieho súdu vyjadrené v jeho doterajšej judikatúre k problematike doručovania elektronických podaní. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Obdo 7/2012 z 29. februára 2012 v súvislosti s posudzovaním doručenia elektronických podaní okrem iného uviedol, že „za urobené sa považujú momentom ako dôjdu na elektronickú adresu určenú pre súd, bez ohľadu nato, kedy bude došlý elektronický dokument spracovaný (vytlačení zhmotnený, zaevidovaný, ďalej odoslaný atď.)... Keďže elektronické adresy sú aktívne bez prerušenia 24 hodín denne, nie je možnosť robiť podania takouto formou obmedzená úradnými hodinami súdov.“.</p> <p>Ústavný súd po analýze predloženého spisu okresného súdu a príloh pripojených k sťažnosti konštatuje, že vzhľadom na to, že dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu bolo nepochybne podané elektronicky v posledný deň lehoty a v lehote troch dní písomne doplnené, o čom svedčí obsah predloženého súdneho spisu, v ktorom sa nachádzajú dve vyhotovenia dovolania (na stranách 57 až 63 dovolanie doručené elektronicky, čo potvrdzuje mailová komunikácia na strane 56 spisu a na stranách 64 až 70 dovolanie doručené prostredníctvom pošty), bolo povinnosťou najvyššieho súdu v súlade s už citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj s už citovanou vlastnou judikatúrou prihliadať na takéto podanie a náležitým spôsobom sa vysporiadať v prvom rade s otázkou, či uvedené elektronické podanie bolo urobené včas. Preto, pokiaľ najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti dovolania túto skutočnosť riadne neoveril riadnym preštudovaním obsahu predloženého súdneho spisu okresného súdu, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľku prístupu k súdu, teda možnosti, aby najvyšší súd ako dovolací súd preskúmal ňou podaný opravný prostriedok, pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu ide o také závažné pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli.</u> <u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	NS SR: 3 Obdo 7/2012 z 29. februára 2012
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	doručenie, doručovanie-písomností (zásielok) lehota-procesnoprávna práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 347/2016
populárny názov	Vyhlásenie obžalovaného po prednesení obžaloby
sudca spravodajca	Milan Ľalík

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	01.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Vyjadrenie podľa § 257 Trestného poriadku má smerovať len k otázke viny, a nie k iným skutočnostiam vrátane polemizovania s trestnoprávnou kvalifikáciou skutku, ktorou sa súd zaoberal v rámci dokazovania smerujúceho k uloženiu trestnoprávnej sankcie. Správny bol taktiež postup okresného súdu, ktorý už neumožnil sťažovateľovi uskutočniť takéto vyjadrenie po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní, pretože zmyslom tejto právnej úpravy je v dôsledku priznania sa ku spáchaniu skutku eliminovať dokazovanie k otázke viny a pristúpiť len ku skúmaniu alternatív penitenciárnej zodpovednosti obžalovaného.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu zo 6. októbra 2014 uznaný vinným z pokusu zločinu ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 14 a § 20 k § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov nepodmienečne. Krajský súd aj na odvolanie sťažovateľa uznesením z 9. decembra 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. októbra 2014 v celom rozsahu ako vecne správny. Najvyšší súd svojim napadnutým rozhodnutím odmietol sťažovateľom podané dovolanie. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdil, že ešte postupom okresného súdu došlo v predmetnej trestnej veci k procesnému pochybeniu, ktoré malo za následok nepripustenie možnosti vyjadrenia sa ku skutku, k bodom obžaloby spôsobom, aby bolo pripustenie vyhlásenia mojej osoby, čoho výsledkom bolo nesprávne vyhodnotenie poľahčujúcich okolností, a následne uloženie neprimeraného trestu.
z odôvodnenia	K sťažovateľom poukazovanému nesprávnemu postupu okresného súdu, na ktorý, podľa jeho názoru účinne nereflektoval ani krajský súd v odvolacom konaní a ani najvyšší súd v dovolacom konaní, je ústavný súd toho názoru, že z gramatického výkladu ustanovenia § 257 Trestného poriadku vyplýva možnosť (ku ktorej je súd prvostupňový povinný pristúpiť, pozn.) obžalovaného vyjadriť sa k tomu, či je (i) nevinný, (ii) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, (iii) nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe. Trestný poriadok, teda dáva/poskytuje možnosť obžalovanému zaujať postoj k trestnej činnosti mu kladenej za vinu, pričom však nepočíta s inými alternatívami tohto vyjadrenia. Inými slovami, obžalovaný má zákonom danú obligatórnu možnosť vyjadriť sa niektorou z predostretých alternatív, avšak bez ich akejkoľvek korekcie. Keďže však obžalovaný (v rámci zvolenej taktiky obhajoby, pozn.) svoje vyjadrenie modifikoval/doplňoval nad rámec Trestným poriadkom predpísaného prípustného postupu, okresný súd jeho vyjadrenie neprijal, čo mu taktiež umožňoval Trestný poriadok, a teda postupoval teda plne v zmysle zákona (resp. rozhodnutie o tejto otázke bolo v plnej kompetencii okresného súdu ako súdu prvostupňového, pozn.). Spôsob obrany sťažovateľa a taktika jeho obhajoby nemôže byť v prípade jej neúspechu pričítaná na vrub súdu, ktorý koná v súlade so zákonom. Naopak, bolo povinnosťou okresného súdu zdokumentovať prednes obžalovaného v jeho plnom vyjadrení, tak ako bol prednesený na hlavnom pojednávaní, pričom obsahovú stránku tohto vyjadrenia si mal/mohol obžalovaný premyslieť konzultáciou s jedným zo svojich obhajcov. Taktiež ústavnému súdu nie sú zrozumiteľné sťažnostné námietky sťažovateľa o tom, že neuviedol, ku ktorému skutku predmetné vyjadrenie adresuje, pretože sťažovateľovi bol kladený za vinu len jeden skutok, ktorý bol kvalifikovaný ako dva trestné činy, z ktorých jeden bol zločinom, resp. zločinom spáchaným v štádiu pokusu. Preto nie je ústavnému súdu zrejmé, k akým ďalším skutkom sa mal sťažovateľ vyjadriť, keď sa mal vyjadriť len k jednému skutku kvalifikovanému ako dva trestné činy spáchané v jednočinnom súbehu. K výške uloženého trestu odňatia slobody vo výške štyroch rokov ústavný súd konštatuje, že tento bol uložený presne na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá

	<p>bola vo výmere štyroch rokov v dolnej hranici trestnej sadzby až desiatich rokov v hornej hranici trestnej sadzby odňatia slobody. Ústavný súd teda taktiež nepovažuje za relevantné tvrdenia sťažovateľa o tom, že mu bol uložený nezákonný trest, ktorý nebol výsledkom postupu podľa § 34, § 36 až § 38 Trestného zákona (námietky sťažovateľa týkajúce sa nedostatočného zhodnotenia pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, aj v kontexte okresným súdom neprijateľného vyhlásenia sťažovateľa o jeho nepopretí spáchania skutku, pozn.), keďže aj pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností by došlo k zníženiu len hornej hranice trestnej sadzby (§ 38 ods. 3 Trestného zákona, pozn.) o jednu tretinu a tento postup by nedopadal na dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá bola vo výške štyroch rokov, v ktorej aj súd sťažovateľovi trest odňatia slobody uložil. Argumentácia sťažovateľa v tomto smere je postavená na špekulatívnom základe.</p> <p>Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 217/2013, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dovolanie-prípustnosť trestné konanie-rozhodnutie o treste dovolanie-dovolacie dôvody trestné konanie-dokazovanie v trestnom konaní

spisová značka	I. ÚS 350/2016
populárny názov	Vecná námietka uplatnená až v ústavnej sťažnosti
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	01.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom námietku, ktorú mohol efektívne uplatniť a neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ 17. októbra 2013 požiadal Sociálnu poisťovňu o priznanie starobného dôchodku od 17. októbra 2010. Sociálna poisťovňa rozhodnutím z 25. novembra 2013 túto žiadosť sťažovateľa zamietla. Proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne sťažovateľ podal opravný prostriedok na krajskom súde, ktorý rozsudkom z 10. októbra 2014 rozhodnutie Sociálnej poisťovne ako zákonné potvrdil. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny. Sťažovateľ nesúhlasil so závermi najvyššieho súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku a považoval ich za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.
z odôvodnenia	Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Poukazujúc na podrobné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku

	<p>ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nepovažuje závery najvyššieho súdu za arbitrárne či nedostatočne odôvodnené. Naopak, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými na posúdenie sťažovateľom uplatneného nároku na priznanie starobného dôchodku a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd podrobne odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, že vznik nároku sťažovateľa na starobný dôchodok a jeho priznanie podľa zákona č. 100/1988 Zb. vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa zákona o sociálnom poistení, v dôsledku čoho považoval rozsudok krajského súdu potvrdzujúci rozhodnutie Sociálnej poisťovne o zamietnutí žiadosti sťažovateľa za vecne správny. Zároveň poukázal na možnosť sťažovateľa požiadať o zvýšenie starobného dôchodku vzhľadom na ďalšiu dobu dôchodkového poistenia po vzniku nároku na starobný dôchodok. Najvyšší súd príslušné právne normy zákona č. 100/1988 Zb., zákona o sociálnom poistení a „<i>zákona č. 328/2002 Z. z.</i>“ aplikoval a interpretoval v súlade s ich znením, obsahom i účelom, a jeho závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu.</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa tiež zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.</p> <p>Sťažovateľ v doplnení sťažnosti tiež namietal, že výrok rozhodnutia Sociálnej poisťovne nemá zákonom predpísané náležitosti a „Osobný list dôchodkového poistenia“ sťažovateľa nespĺňa požadované kritériá. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke konštatuje, že sťažovateľ ju neuplatnil ani v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne pred krajským súdom, ani v odvolacom konaní pred najvyšším súdom, ale po prvýkrát až v konaní o ústavnej sťažnosti, čo nepochybne vyplýva z odôvodnení rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu. Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 26/2014, IV. ÚS 76/2012, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08
súvisiace právne predpisy	zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov
klúčové slová	dôchodok-výsluhový dôchodok-starobný správne súdnictvo-rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov

spisová značka	I. ÚS 360/2016
populárny názov	Obnova konania a právo na spravodlivé súdne konanie
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	01.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku, nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie

	obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania, ale je aplikovateľný až na potenciálne obnovené konanie.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, o ktorom rozhodol okresný súd tak, že ho zamietol. Krajský súd svojim napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu.
z odôvodnenia	<p>V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.</p> <p>Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania, pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371). Článok 6 ods. 1 je aplikovateľný až na obnovené konanie.</p> <p>S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta a napadnutým rozhodnutím krajského súdu.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcím a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretý dôvod obnovy konania za spôsobilý na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, ktorý mal spočívať v zmene právnej úpravy a od nej sa odvíjajúceho výkonu právomoci sťažovateľa ako súdneho exekútora a zodpovednosťou Sociálnej poisťovne za úhradu pohľadávky vyplatennej zamestnávateľom zamestnanca za pracovný úraz z titulu sociálneho poistenia. Aj ústavný súd zhodne s názorovým postojom všeobecných súdov je toho názoru, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je zameraný na revíziu skutkových okolností podporených dôkazmi, ktoré neboli v pôvodnom konaní súdu známe, a nie revízie čisto právnych otázok, ku ktorým je <i>a priori</i> určené aj odvolanie ako riadny opravný prostriedok a predovšetkým, ako mimoriadny opravný prostriedok, dovolanie.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.</u></p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011, IV. ÚS 403/09 ESELP: Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99, Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	obnova konania-obnova konania v trestnom konaní

spisová značka	I. ÚS 378/2016
populárny názov	Dočasný charakter predbežného opatrenia
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	08.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Ústava Slovenskej republiky čl. 35
analytická právna veta	Predbežné opatrenia s ohľadom na svoj dočasný charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd predbežným opatrením je len také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami v konaní pred všeobecným súdom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je odporkyňou v konaní vedenom pred okresným súdom o nariadenie predbežného opatrenia, kde okresný súd na návrh nájomcu (navrhovateľa), uznesením z 13. augusta 2015 nariadil sťažovateľke ako prenajímateľovi nebytových obchodných priestorov, aby sa zdržala obmedzovania práv nájomcu vykonávať v predmetných priestoroch obchodné aktivity, ako aj ďalších činností, ktoré by mohli nájomcu obmedziť v užívaní priestorov, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy o nájme nebytových priestorov. Súčasne jej uložil, aby do 30 dní podala na súde žalobu o určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy o nájme nebytových priestorov. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým uznesením krajskému súdu došlo k zásahu do jej práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, ako aj do jej práva podnikáť podľa čl. 35 ústavy.
z odôvodnenia	Posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom. Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že o právnom postavení účastníka občianskeho súdneho konania dotknutého povinnosťou uloženou mu nariadeným predbežným opatrením v konečnom dôsledku rozhodne spravidla všeobecný súd, kde konanie prebieha a nebolo právoplatne ukončené. Patrí totiž do výlučnej právomoci všeobecného súdu rozhodnúť o tom, či odstúpenie od zmluvy o nájme nebytových priestorov, ktoré učinila sťažovateľka vo vzťahu

	<p>k navrhovateľke 30. júla 2015, je platným alebo neplatným právnym úkonom. To platí, samozrejme, len za predpokladu, že navrhovateľka, ktorá disponuje návrhom na začatie konania (aj návrhom na nariadenie predbežného opatrenia) svojím procesným úkonom, nezoberie tieto návrhy späť a nenavrhuje zastavenie konania. Obsah podania sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 29. februára 2016 však v tomto smere jasne konštatuje, že navrhovateľka takýmto spôsobom procesne postupovala, s čím sťažovateľka súhlasila, v dôsledku čoho okresný súd konanie zastaví.</p> <p>Konečným rozhodnutím o veci samej – aj keď nemeritórnym – tak poskytne všeobecný súd definitívnu ochranu označeným základným právam sťažovateľky, pričom túto právomoc všeobecného súdu treba považovať za prioritnú. Zastavením konania okresným súdom dôjde ex lege k zániku predbežného opatrenia [§ 77 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku], v dôsledku čoho by bolo bez ústavnoprávneho významu, aby ústavný súd v tomto štádiu konania pred všeobecným súdom poskytoval ochranu sťažovateľke a rozhodoval o porušení jej práv. V okolnostiach prípadu navyše možno rozumne predpokladať, že zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky, ako aj jej práva podnikat' pominul už skôr, a to v nadväznosti na mimosúdnu dohodu medzi sťažovateľkou a navrhovateľkou uzavretú 22. januára 2016.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 161/2014, III. ÚS 309/2012, I. ÚS 349/08
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	predbežné opatrenie nájom a podnájom-nájomná zmluva

spisová značka	I. ÚS 413/2016
populárny názov	Zákonné náležitosti ústavnej sťažnosti
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	15.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 1
analytická právna veta	Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti musia identifikovať konkrétne základné právo alebo slobodu, ktorých ochrany sa domáhajú. Čl. 13 ods. 1 ústavy je ale iba vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a má charakter všeobecného ústavného princípu, nie však základného práva, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je ako odporca účastníkom občianskeho súdneho konania, ktorého predmetom je náhrada škody, ktorú v mene sťažovateľky 1 (obchodnej spoločnosti) uplatňuje vo vzťahu k sťažovateľovi ako konateľovi sťažovateľky spoločníčka sťažovateľky. Na návrh sťažovateľky, v mene ktorej podľa § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka koná spoločníčka, okresný súd napadnutým uznesením nariadil predbežné opatrenie, ktorým prikázal sťažovateľovi ako konateľovi sťažovateľky zdržať sa bližšie vymedzeného nakladania s označenými nehnuteľnosťami, ktoré sú vo vlastníctve sťažovateľky. Na odvolanie sťažovateľa o veci rozhodoval krajský súd, ktorý uznesením napadnutým touto sťažnosťou potvrdil uznesenie okresného súdu.
z odôvodnenia	Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti

	<p>petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.</p> <p>Sťažovatelia v petite sťažnosti zhodne namietajú iba porušenie svojho základného práva podľa čl. 13 ods. 1 ústavy. Tento článok ústavy však neobsahuje žiadne základné právo alebo slobodu, ktorých ochrany by sa bolo možné domáhať samostatne v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a má charakter všeobecného ústavného princípu, nie však základného práva, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom.</p> <p>V petite sťažnosti, ale ani v jej vlastnom odôvodnení sťažovatelia – okrem už spomenutého čl. 13 ods. 1 ústavy – neuvádzajú žiadne konkrétne právo alebo slobodu, ktoré mali byť porušené uznesením okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu. V dôsledku uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť neobsahuje elementárne zákonom predpísané náležitosti [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], ktorých absencia je zákonným dôvodom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní.</p> <p>Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 102/2016, I. ÚS 119/2014, III. ÚS 322/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom obchodná spoločnosť-oprávnenie konať za spoločnosť predbežné opatrenie

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.